

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 11CoCsp/25/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5720202523
Dátum vydania rozhodnutia: 31. 08. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Roman Tichý
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2021:5720202523.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Romana Tichého a členov senátu JUDr. Evy Malíkovej a Mgr. Miroslava Šeptáka, v spore žalobkyne: U. S., nar. XX.XX.XXXX, bytom V. C. XXXX/XX, K., právne zastúpená: Sidor a partneri, s. r. o., so sídlom Železničná 4/A, Hlohovec, IČO: 52 635 970, proti žalovanému: PROFI CREDIT Slovakia, s. r. o., so sídlom Pribinova 25, Bratislava, IČO: 35 792 752, právne zastúpený: Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková, s. r. o., so sídlom Kubániho 16, Bratislava, IČO: 47 233 516, o zaplatenie primeraného finančného zadostučinenia vo výške 500,- eur, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Martin č. k. 17Csp/25/2020-111 zo dňa 20.11.2020, takto

rozhodol:

Rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e .**

Žalobkyňa **m á** voči žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

o d ô v o d n e n i e :

1. Okresný súd Martin napadnutým rozsudkom uložil žalovanému zaplatiť žalobkyňi primerané finančné zadostučinenie vo výške 500,- eur, a to do 3 dní od právoplatnosti rozsudku (výrok I.). Žalobkyňi priznal voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % (výrok II.). V dôvodoch svojho rozhodnutia uviedol, že žalobe žalobkyne v celom rozsahu vyhovel, nakoľko mal preukázanú jej dôvodnosť. Podľa súdu prvej inštancie žalobkyňa v konaní preukázala, že na súde ako spotrebiteľka úspešne uplatnila porušenie svojho práva od žalovaného ako dodávateľa, a to v právoplatne skončenom konaní vedenom na Okresnom súde Martin pod sp. zn. 18Csp/74/2017. Žalobkyňa v uvedenom konaní si žalobou uplatnila nárok na bezdôvodné obohatenie, ktoré vzniklo zo zmluvného vzťahu založeného Zmluvou o spotrebiteľskom úvere č. 8500034246 zo dňa 31.10.2013. V uvedenom konaní bolo právoplatným rozsudkom Okresného súdu Martin zo dňa 26.04.2018, č. k. 18Csp/74/2017-163, v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Žiline zo dňa 25.06.2019, sp. zn. 5Co/10/2019-232, jednoznačne preukázané žalobkyňou úspešné uplatnenie porušenia práva alebo povinnosti. V rozsudku bolo judikované, že v dôsledku porušenia ust. § 9 ods. 2 Zákona č. 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch je nutné úver považovať za bezúročný a bez poplatkov a žalovaný je povinný vydať žalobkyňi bezdôvodné obohatenie. Na základe uvedených skutočností mal súd prvej inštancie za to, že došlo k splneniu podmienok na priznanie nároku na primerané finančné zadostučinenie v zmysle § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. Podľa súdu prvej inštancie uvedené ustanovenie zákona upravuje právo spotrebiteľa žiadať primerané finančné zadostučinenie v prípade, ak na súde uplatní porušenie svojho práva, a to od toho, kto za toto porušenie práva zodpovedá. Jediným predpokladom pre uplatnenie práva na primerané finančné zadostučinenie je porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi. Zákon nevyžaduje pre vznik tohto práva, aby spotrebiteľovi bola privodená konkrétna ujma. Postačuje, ak k takémuto porušeniu práva alebo povinnosti dôjde. Pri rozhodovaní o primeranom finančnom zadostučinení treba vychádzať z toho, že

toto má plniť jednak funkciu satisfakčnú a jednak funkciu sankčnú. Jeho cieľom je predovšetkým odradiť dodávateľov od protiprávneho konania voči spotrebiteľom. Možno ho chápať aj ako prostriedok na vyvolanie aktivity spotrebiteľov, domáhať sa ochrany svojich práv proti dodávateľom v prípadoch, kedy dodávatelia ich práva hrubým spôsobom porušujú. Ďalej súd prvej inštancie dôvodil, že pokiaľ ide o rozsah finančného zadosťučinenia, zákon neustanovuje žiadne konkrétne kritéria, ktoré by boli potrebné pri určení výšky zadosťučinenia zohľadniť. Jediným kritériom je primeranosť. Intenzita protiprávneho zásahu do práv žalobkyne ako spotrebiteľa zo strany žalovaného bola v uvedenom prípade vysoká. Žalovaný zavádzal žalobkyňu ohľadne základných náležitostí úveru a poskytol žalobkyňi úver v nižšej sume, než táto bola deklarovaná v zmluve. V danej veci považoval súd prvej inštancie za primerané rozsahu a povahy porušenia práv žalobkyne priznanie sumy finančného zadosťučinenia v žalobkyňou uplatnenej výške 500,- eur. Súd prvej inštancie pri určení výšky zohľadnil jednotlivé špecifiká prejednávanej veci, ako aj odradzujúci účinok vo vzťahu k dodávateľovi, aby sa v budúcnosti už zdržal porušovania spotrebiteľských práv. Tiež pri posudzovaní výšky finančného zadosťučinenia súd prvej inštancie vzal do úvahy aj výšku bezdôvodného obohatenia 1.693,84 eur, ktorá bola priznaná v súvislosti s porušením práva vo veci sp. zn. 18Csp/74/2017 vo vzťahu k výške poskytnutého úveru 1.170,- eur. Keďže žalobkyňa bola v konaní plne úspešná, súd prvej inštancie jej voči žalovanému priznal v súlade s ustanovením § 255 ods. 1 CSP právo na 100 % náhradu trov konania, o výške ktorej rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením.

2. Proti uvedenému rozsudku žalovaný podal odvolanie z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. b/, f/ a h/ CSP, na základe ktorých žiadal, aby odvolací súd tento rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na nové konanie. Zároveň si uplatnil nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalobkyňi v celom rozsahu, ktoré pozostávajú zo súdneho poplatku za odvolanie a z trov právneho zastúpenia. Namietal, že napadnutý rozsudok pokiaľ ide o určenie výšky nároku je nepreskúmateľný, pretože z obsahu a odôvodnenia nevyplýva, na základe akých úvah a dokázaných skutkových okolností a z nich vyodených skutkových záverov a následného právneho posúdenia, súd dospel k záveru o existencii nároku na primerané finančné zadosťučinenie v sume 500,- eur. V tejto súvislosti citoval § 220 ods. 2 CSP a poukázal aj na rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 115/3, podľa ktorého v odôvodnení rozsudku súd uvedie podstatný obsah, prednesie, stručne a jasne vyloží, ktoré skutočnosti má preukázané a ktoré nie, o ktoré dôkazy oprel svoje skutkové zistenia a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov spravoval, prečo nevykonal i ďalšie dôkazy, a posúdi zistený skutkový stav podľa príslušných ustanovení, ktoré použil. Súd prvej inštancie opomenul skutočnosť, že poskytnutie „nižšej“ sumy úveru nebolo nejakým prejavom svojvôle, ale vychádzal s ustanovením zmluvy. S ohľadom na obsah rozsudku, žalovaný namietal nielen zjavnú neodôvodnenosť sumy priznaného nároku, ale aj zjavnú neprimeranosť. Žalovaný namietal aj závery súdu, podľa ktorých finančné zadosťučinenie plní satisfakčnú funkciu, pričom takýto záver nemá oporu v žiadnom zákone. Ide o inštitút súkromného práva, ktorý nemôže plniť funkciu sankcie.

3. Žalobkyňa v podanom vyjadrení k odvolaniu žalovaného uviedla, že pokiaľ ide o záver súdu prvej inštancie o výške uplatneného finančného zadosťučinenia, tento považuje za správny, riadne odôvodnený, vychádzajúci z relevantnej právnej úpravy a výsledkov dokazovania. Vyslovila, že súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia vzal do úvahy všetky funkcie primeraného zadosťučinenia, o ktoré tiež oprel dôvodnosť požadovanej výšky žalobkyňou, uviedol rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom popísal priebeh konania, stanovisko procesných strán k prejednávanej veci, výsledky vykonaného dokazovania a citoval právne predpisy, ktoré aplikoval na prejednávaný prípad a z ktorých vyvodil svoje právne závery. Prijaté právne závery vysvetlil jasne, presvedčivo a zrozumiteľne. Súd dôvodil i priznanú výšku primeraného zadosťučinenia i úvahy, ktoré ho viedli k tomu, aby rozhodol o tom, že suma 500,- eur je primeraná satisfakcia za to, že sa musela brániť v súdnom konaní pred žalovaným. Zároveň doplnila, že žalovaný porušil jej práva v dôsledku čoho jej nevznikla len ujma majetková, rovnako i nemajetková ujma. Musela vyhľadať právne poradenstvo, iniciovať spor (aby chránila svoje majetkové práva) proti žalovanému, ktorý ako podnikateľ v oblasti poskytovania úverov postupoval v rozpore so zákonom. Ako spotrebiteľ sa pustila do sporu s nepochybne ekonomicky a právne silnejším dodávateľom a svojím úspechom priniesla benefit aj pre ostatných spotrebiteľov v tom, že možno predpokladať, že žalovaný sa konania, ktorého sa dopustil voči nej, už voči ďalším spotrebiteľom nedopustí, prípadne sa ho nedopustí v takej intenzite. Je toho názoru, že výška ňou požadovaného primeraného finančného zadosťučinenia je adekvátne (ak nie podhodnotená - nepredstavuje ani 1/3 z výšky spôsobenej ujmy) skutočnostiam prejednávaného prípadu a plní základný účel predmetného inštitútu, ktorým je poskytnutie satisfakcie

žalobkyni - spotrebiteľovi a odradenie žalovaného od porušovania práv spotrebiteľov. Odvolateľka poukázala na to, že pokiaľ žalovaný považuje súdom priznanú sumu primeraného zadosťučinenia za neprimeranú, zjeme opomína fakt, že okrem toho, že bolo jeho povinnosťou pripraviť formulárovú zmluvu, ktorá by bola súladná s príslušnou právnou úpravou, znížil jej životnú úroveň, pričom mala snahu opakovane predsporovými výzvami pred začatím každého konania vec zmierlivo urovnať. Práve, ale z dôvodov na strane žalovaného boli iniciované súdne konania žalobkyňou, ktorá sa domáhala svojich práv. Všetky podmienky v zmysle zákona č. 250/2007 Z. z. boli splnené. Čo sa týka inštitútu finančného zadosťučinenia, poukázala na niektoré rozhodnutia krajských súdov /rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici, sp. zn. 12Co/473/2016 zo dňa 31.05.2017, rozhodnutie Krajského súdu v Žiline sp. zn.: 6Co/99/2018 zo dňa 27.06.2018, rozhodnutie Krajského súdu v Žiline sp. zn.: 6Co/22/2018 zo dňa 28.03.2018 a rozhodnutie Krajského súdu v Prešove sp. zn.: 19Co/169/2016 zo dňa 11.04.2017/. Zároveň uviedla, že vyššie označená rozhodovacia línia je plne v súlade s rozhodovacou líniou Najvyššieho súdu SR, napríklad s rozsudkom Najvyššieho súdu SR zo dňa 30.01.2019, sp. zn. 6Cdo/127/2017, ktorý k podstate primeraného zadosťučinenia, uviedol že „...Jeho cieľom je predovšetkým odradiť dodávateľov od protiprávneho konania voči spotrebiteľom. Možno ho však chápať aj ako prostriedok na vyvolanie aktivity spotrebiteľov domáhať sa ochrany svojich práv proti dodávateľom v prípadoch, kedy dodávateľia ich práva hrubým spôsobom porušujú.“ Žalobkyňa má za to, že žalovaný v podanom odvolaní neuviedol také dôvody, na základe ktorých by bolo potrebné zmeniť alebo zrušiť rozsudok prvostupňového súdu v rozsahu v akom ho žalovaný napadol odvolaním. Vzhľadom na uvedené, navrhla odvolaciemu súdu, aby tento napadnutý rozsudok v celom rozsahu potvrdil ako vecne správny a súčasne zaviazal žalovaného k náhrade trov odvolacieho konania žalobkyni vo výške 100 %.

4. V replike žalovaný uviedol, že neboli preukázané skutočnosti, ktoré by preukazovali dôvodnosť a výšku zadosťučinenia v sume 500,- eur. Žalovaný trvá na svojom odvolaní a navrhuje, aby odvolací súd napadnuté rozhodnutie zrušil, eventuálne, aby napadnutý rozsudok zmenil a žalobu zamietol.

5. V duplike sa vyjadrila žalobkyňa tak, že je nepochybné, že si úspešne uplatnila porušenie svojich práv na súde, o čom bolo právoplatne rozhodnuté rozsudkom Okresného súdu Martin sp. zn. 18Csp/74/2017, potvrdené rozsudkom Krajského súdu v Žiline sp. zn. 5Co/10/2019. Vznik nároku je teda nepochybne daný bez ohľadu na to, či sa s ním žalovaný stotožňuje. Podľa žalobkyne súd prvej inštancie pri svojom rozhodovaní správne prihliadol na nemajetkovú ujmu žalobcu, najmä vo finančnom obmedzení, ktoré žalobkyni vzniklo neoprávnenými platbami v prospech žalovaného, psychické napätie a stres, sankčnú funkciu primeraného zadosťučinenia. Preto navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil.

6. Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací (§ 34 CSP) preskúmal rozsudok súdu prvej inštancie v rozsahu a z dôvodov vymedzených v odvolaní (§ 379, § 380 CSP) a bez nariadenia pojednávania (§ 385 CSP a contrario) rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1, 2 CSP ako vecne správny potvrdil.

7. V prejednávanej veci je predmetom konania nárok žalobkyne, opierajúci sa o ust. § 3 ods. 5 veta tretia zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa. Uvedené ustanovenie zákona upravuje právo spotrebiteľa žiadať primerané finančné zadosťučinenie v prípade, ak na súde úspešne uplatní porušenie svojho práva, a to od toho, kto za toto porušenie práva zodpovedá. Cieľom daného finančného zadosťučinenia je dovŕšenie ochrany porušeného práva spôsobom, ktorý vyžaduje poskytnutie vyššieho stupňa ochrany. Odvolací súd uvádza, že samotná povaha primeraného finančného zadosťučinenia neumožňuje jeho priame vyčíslenie, preto súdu nemusia byť predložené dôkazy aj o existencii nejakej ujmy. Jediným predpokladom pre uplatnenie práva na primerané finančné zadosťučinenie je porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi. Pri rozhodovaní o primeranom finančnom zadosťučinení treba vychádzať z toho, že toto má plniť jednak funkciu satisfakčnú, jednak funkciu sankčnú tak, aby dostatočne odradila dodávateľa od nekalého konania, ktorého sa dopustil voči úspešnému spotrebiteľovi a jednak ho treba chápať ako odmenu za to, že spotrebiteľ sa pustil do sporu s nepochybne ekonomicky a právne silnejším dodávateľom a svojim úspechom priniesol benefit aj pre ostatných spotrebiteľov v tom, že možno predpokladať, že dodávateľ sa konania, ktorého sa dopustil voči nemu, sa už voči ďalším spotrebiteľom nedopustí, prípadne sa ho nedopustí v takej intenzite. Primerané zadosťučinenie môže pozostávať i z náhrady morálnej ujmy ako satisfakcie za stav, ktorý spotrebiteľ musel trpieť, keďže nie vždy vrátením neoprávnených zaplatených finančných prostriedkov sa všetko zhojilo. Najvyšší súd SR vo svojom rozhodnutí sp. zn. 6Cdo/127/2017 zo dňa 30.01.2019 k priznaniu finančného zadosťučinenia

uviedol, „... že zákon neustanovuje žiadne špeciálne podmienky pre jeho priznanie. Základom pre určenie sumy peňažného zadosťučinenia je primeranosť a súd túto sumu určí na základe vlastnej úvahy.“

8. Pokiaľ ide o výšku finančného zadosťučinenia odvolací súd uvádza, že ust. § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z. z. neustanovuje žiadne kritéria na vymedzenie toho, čo predstavuje primerané finančné zadosťučinenie a ako treba určiť jeho výšku. Táto závisí od úvahy súdu. Súd ju určí podľa svojej úvahy po zhodnotení okolností konkrétneho prípadu. Pri jej určovaní sa zohľadňujú rôzne kritériá, napr. intenzita zásahu do práv spotrebiteľa, časové trvanie závadného konania, satisfakčná a sankčná funkcia a pod. Podľa názoru odvolacieho súdu za jedinú, objektívnu a exaktnú kritérium pri určovaní výšky sumy primeraného finančného zadosťučinenia je suma, o ktorú sa chcel dodávateľ v základnom konaní bezdôvodne obohatiť, alebo sa v základnom konaní na úkor spotrebiteľa aj skutočne obohatil.

9. Predmetom prieskumu odvolacieho súdu s poukazom na uplatnené odvolacie dôvody a na odôvodnenie preskúmaného rozsudku bolo posúdiť, či súd prvej inštancie dostatočne odôvodnil rozsudok (v súlade s ust. § 220 ods. 2 CSP), pokiaľ ide o určenie výšky nároku, či rozsudok je v tejto časti preskúmateľný a či je možné z odôvodnenia napadnutého rozsudku vyvodiť, na základe akých úvah súd vychádzal, keď dospel k záveru o existencii nároku žalobkyne na primerané finančné zadosťučinenie v sume 500,- eur.

10. Podľa § 220 ods. 2 CSP v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil, aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil. Súd jasne a výstižne vysvetlí, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax. Súd dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

11. Riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ako súčasť základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR vyžaduje, aby sa súd jasným, právne korektným a zrozumiteľným spôsobom vyrovnal so všetkými skutkovými a právnymi skutočnosťami, ktoré sú pre jeho rozhodnutie vo veci podstatné a právne významné. V súvislosti s dostatočným odôvodnením pokladá odvolací súd za potrebné uviesť, že rozsah povinnosti súdu odôvodniť súdne rozhodnutie sa môže meniť podľa povahy rozhodnutia a musí byť analyzovaný s ohľadom na okolnosti každého prípadu.

12. Súd prvej inštancie správne uzavrel, že podmienky v zmysle ust. 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa pre priznanie finančného zadosťučinenia žalobkyne, vo forme úspešného uplatnenia porušenia práva ako spotrebiteľa, splnené boli. Žalobkyňa sa ako spotrebiteľ právoplatne úspešne domohla svojho práva na vydanie bezdôvodného obohatenia, ktoré bolo založené na porušení práva spotrebiteľa. Tento záver vo svojom odvolaní nenamietal ani odvolateľ. Súd prvej inštancie po zistení splnenia formálnej podmienky vyžadovanej zákonom na priznanie primeraného finančného zadosťučinenia, vzhľadom na individuálnu povahu sporu žalobkyne, priznal žalobkyne finančné zadosťučinenie v celej ňou uplatnenej výške, a to v sume 500,- eur.

13. Pri právoplatnom konštatovaní porušenia práva žalobkyne, ako aj pri rozhodovaní o výške sumy primeraného zadosťučinenia za porušenie práva žalobkyne, vychádzal súd prvej inštancie z listinných dôkazov, konkrétne zo žaloby a jej príloh, najmä však z rozsudku Okresného súdu Martin sp. zn. 18Csp/74/2017 zo dňa 26.04.2018, v spojení s rozsudkom Krajského súdu Žilina č. k. 5Co/10/2019-232 zo dňa 25.06.2019. Pre svoju úvahu o výške primeraného finančného zadosťučinenia v peniazoch mal k dispozícii dostatok tvrdených a preukázaných skutočností, z ktorých pri svojich úvahách vychádzal, prihliadal na to akým spôsobom výšku zadosťučinenia žalobkyňa zdôvodňovala, aké dôkazy v tomto smere označila. Súd prvej inštancie o výške primeraného finančného zadosťučinenia uvažoval v intenciách daného sporu a vychádzal z konkrétnych zistených skutkových okolností, prihliadol na závažnosť a intenzitu protiprávneho konania, vplyv tohto konania, intenzitu trvania a rozsah nepriaznivých následkov a na subjektívny prístup oboch strán k protiprávnemu konaniu. Taktiež zohľadnil skutočnosť, že žalobkyňa sa domohla svojho práva na vydanie bezdôvodného obohatenia v súdnom konaní potom, čo takéto konanie iniciovala a úspešne jej právo bolo priznané, odvolacím súdom potvrdené. Zároveň, že porušenie práva žalobkyne nielenže bolo spôsobilé privodiť ujmu žalobkyne ako

spotrebiteľovi, ale takúto ujmu jej aj privodilo, keď spotrebiteľka nad rámec svojich povinností uhradila celkovo sumu 1.693,84 eur.

14. Odvolací súd s poukazom na uvedené, je toho názoru, že súd prvej inštancie svoje myšlienkové pochody dostatočne odôvodnil, pričom jasne a zrozumiteľne aj keď vo všeobecnej rovine vyjadril z čoho vychádzal pri určení výšky primeraného finančného zadosťučinenia, a preto odvolací súd nemá dôvod vstupovať do tejto jeho úvahy. Uvedené rozhodnutie nepokladá za nepreskúmateľné. Odvolateľ v podanom odvolaní namietal neodôvodnenosť sumy priznaného nároku a jej zjavnú neprímeranosť. Bližšie však svoje tvrdenia s poukazom na obsah rozsudku nerozvinul. Odvolací súd preskúmaním spisového materiálu vrátane úvah prvoinštančného súdu, ktoré ho viedli k vyhláseniu napadnutého rozhodnutia, dospel k záveru, že suma primeraného finančného zadosťučinenia priznaná v základnom konaní je primeraná povahe a rozsahu porušenia práv žalobkyne, taktiež zodpovedá svojmu účelu - poskytnúť satisfakciu spotrebiteľovi, prípadne môže odradiť dodávateľa od porušovania práv spotrebiteľov. Taktiež, že vzhľadom na žalobkyňou požadovanú a zároveň i súdom priznanú výšku primeraného finančného zadosťučinenia oproti priznanému právu žalobkyne na vydanie bezdôvodného obohatenia v sume 1.693,84 eur, nepredstavuje táto suma, ani neopodstatnené a neprímerané obohacovanie sa žalobkyne.

15. Odvolací súd ako vecne správny potvrdil aj od rozhodnutia vo veci samej závislý výrok o trovách prvoinštančného konania, ktorý plne zodpovedá procesnému úspechu strán v konaní a zákonným ustanoveniam v ňom uvedeným.

16. O náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 262 ods. 1 v spojení s ustanovením § 396 ods. 1 CSP a podľa § 255 ods. 1 CSP priznal žalobkyne nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalovanému v rozsahu 100 % z dôvodu, že žalobkyňa bola v odvolacom konaní úspešná. O výške trov konania rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením, vydaným vyšším súdnym úradníkom podľa § 262 ods. 2 CSP.

17. Toto rozhodnutie odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 CSP)

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n). (§ 421 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 CSP)

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde. (§ 427 ods. 1 a 2 CSP)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 ods. 1 CSP (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 CSP)

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. (§ 429 CSP)

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 430 CSP)